увзглядненя галицких продуцентів і робітників. Презес кабінету обіцяв попертм ті домаганя у управи міністерства війни та маринарки.

Що до змісту відповіди балканьских держав доси не осягнено порозуміня. Відповідь буде містити між иншим домагане адміністрацийної автономії для европейских вілєтів, домагане спільної контролї великих держав і балканьских держав. Рівночасно з завідомленем великих держав про ту відповідь перешле ся Туреччині ноту, відтак за кілька днів вишле ся ultimatum.

„N. W. Tagbl," доносить, що великі держави дістали від Туреччини як найторжественнійші приреченя, що заповіджені реформи для християн в Туреччині переведе ся без взгляду на невдоволене магометаньского населеня.

На пленарнім засїданю угорскої делеґациї, по короткій дискусиї принято войсковий буджет. Ґр. Берхтольд предкладаючи додаткові кредити підніс, що они потрібні до усуненя певних недостач нашої военної готовости. Просить делеґатів, щоби тих кредитів не уважали мобілїзацийними кредитами. До сего нема найменшої причини а то тим, менше, що задумуємо витревати при нашій мировій політицї, однак мусимо старати ся, щоби наші слова мали потрібну вагу. Сподію ся, що жертвенність делеґатів дасть монархії способи, щоби могла з поведенем боронити своїх інтересів в концерті великих держав.

Предложене відослано до комісиї.

Внесені в делеґациї предложеня в справі додаткових кредитів домагають ся на 1912 рік 41·6 міліонів кор. на справлене военного материялу та переведене фортифікацийних розпорядків, як також справлене авіятичних моторів, а дальше 40 міліонів кор., в тім 13 міліонів як половина кредиту 26 міліонів на справлене двох дунайских моніторів, двох підморских лодок і доку, та 23 міліони на підвишку кредиту за рік 1912, на рахунок рати слідуючого року, в цїли приспішеня будови военних кораблїв, причім запримічено в предложеню, що зі взгляду на політичне положене довголїтні рати небажані. Загалом отже домагае ся спільне правительство на 1912 р. кредиту 81·6 міліон. кор, з чого на Австрию припадае 51·9 міліонів, а на Угорщину 29·7 міліонів. Згадане висше справлене военного материялу, а також переведене фортифікацийних розпорядків над границями обчислене на три роки та вимагае загалом 125 міліонів кор., з чого по 41·6 міліонів припадае на роки 1913 і 1914, а 41·8 міліонів на 1915 р. Розпорядки ті творять дальшу частину зажаданого в 1904 роцї надзвичайного кредиту на справлене материялу артилєриї.

Близше неназваний дипльомат висловлює в N. fr. Presse переконанє, що балканьскі держави тому зволїкають з офіцияльним виповідженем війни, бо хочуть ще заосмотрити ся в амунїцию та военний материял, перевожуваний черев Австро-Угорщину. Бо на случай війни, сусїдні держави сейчас проголосять свою неутральність і здержать також всякий перевіз амунїциї.

Віденьскі часописи висловлюють пересьвідченє, що болгарский король Фердинанд, як дуже обережний вожд хоче сконцентрувати в одній руцї цїлу сербску та болгарску армію, що вимагае ще кілька днів часу, наслїдком чого до офіцияльного виповідженя війни доси ще не прийшло.

Берлиньскі політики та фінансові круги кажуть, що проволока відповіди балканьских держав на ноту великих держав є лише маневром, який мае на цїли зискане часу, щоби покінчити мобілїзацию. Сподіваня, що буде можна усунути війну тепер цїлком зникають.

Reichspost помістила вступну статю, в якій дуже прихильно висловлює ся про Болгарию та каже, що Болгария мае цивілїзацийне післанництво на Балканї. Зате остро виступае против Сербії та каже, що Сербія поводить ся ворожо супротив Австро-Угорщини й ее власне поведене Сербії є причиною занепокоєня в Австро-Угорщинї.

Новинки.

Львів, 14 жовтия 1912.

— **Висьвячене Епископа-номіната** для канадийских Русинів Преосв. Никити Будки відбуло ся в недїлю в церкві сьв. Юра у Львові. По висьвяченю поїде Еп. Будка до Риму, а опісля повернувши ще до Галичини вибере ся до Канади. Приїзду Еп. Будки до Канади сподївають ся з кінцем жовтня або з початком падолиста.

— **Самоубийство на цвинтари.** На личаківскім цвинтари застрілив ся на гробі Яна Стадницкого почтовий офіциял Тадей Досковский Причиною самоубийства нервовий розстрій

— **Черевний тиф** сконстатовано в львівскім повітї в Винниках і Борщевичах. Міский фізикат

сна хата, нї, нема чого бояти ся нужди... цїлком нема чого!"

Коли приїхав до дому, застав хату засипану снїгом аж майже під дах; нїхто тут не шукав дороги, навіть одного людского слїду не було, лише заяцї і куропатви ходили по его подвірю.

* * *

Юнну розпочинае радїстний час; довгі передвесняні днї уживае він на роботу коло дому. Рубае дрова, звозить сїно до дому і дерево на нові будинки: стайню і шопу.

Але его веселість все таки щезае одного дня, коли він в дорозї до лїса чуе здалека удари сокири. То певно якийсь дроворуб, але він не пустить его в ніякий спосіб до своєї хати.

Але дроворуб не приходить до хати; здаеть ся, що він поїхав другою стороною озера з своїм набором до села. І кілька днів не чути дроворуба в лїсї. Аж одного дня, коли Юнну сидить собі безжурно на своїх санях, переїздить той сам чоловік попри него до лїса, але не говорить нї слова так як і Юнну, що побачивши его відвертае лице в иншу сторону. Кінь належить до Юннувого господаря, то Тафвовий кінь, але наймит якийсь чужий.

Так приїздить той чоловік вже довший час, але все мовчить. Видко він не хоче непокоїти Юнну. То певно якийсь новий наймит, він Юннови подобае ся. Тому коли они знов стрітили ся, здержуе Юнну свого коня, закурює люльку і починае з тим чоловіком розмову. Довідуе ся, що Тафво мае вступити на весну в державну службу, до зелїзницї, бо господар не хоче его держати; не можуть згодити ся на заслуженину.

Юнну, як сказано, любуе ся тим новим чоловіком, він же для него такий гречний, дивуе ся з великого зарібку, о якім ему Юнну оповідае і так поволи Юнну стае балакливий і говорить весело о многих инших річах, о своїх нових будинках, о буді і о стайни. Він навіть запрошуе чужинця, аби вступив до него, коли буде переїздити. — Наймит заходить дійстно, дякуе, чудуе ся всьому і говорить до Юнна як до справдїшного господаря, та хоч як Юнну силуе ся, то однако не може відкрити в очах наймита нї одної насьмішки.

Одної недїлї приходить до Юнна в гости ну, сам господар. Оповідае, що покинув свої власні інтереси, аби лише прийти, бо побоював ся, що Юнну не дав собі ради і бідуе в снїгах. Юнну варить каву і гостить господаря тютюном з мита. Господар хвалить також цїлу господарку.

— Ти ще тут виставиш цїлий фільварок, коли вже до тепер так добре загосподарував ся — повідае до Юнна.

І они розмовляють о Юннові́м молодім господарстві і радять ся, де би найлїпше вибрати ґрунт під орне поле а де під луку; господар радить з'орати ґрунт по цїлій сторонї між домом а озером, а Юнну каже, що там дальше в боцї було би лїпше поле, але господар замічае, що найлїпша ріля все та, що лежить перед хатою.

— Чиж я справдї мав би стати коли господарем, чи справдї будуть мусїли другі уважати мене колись правдивим чоловіком? — гадае Юнну, коли господар від'їхав.

І коли прийшла весна, бере ся Юнну ще горячійше до роботи, пірваний гордими снами.

Він вирубуе великий кусень лїса на полудневій сторонї горба, обгороджуе кусник випаленого зрубу, оре, корчуе і заводить луку на долинї при озері. Найщаслившійші для него то недїлї. Він переводить їх в товаристві свого коня. Біжить з ним через поля і трясависка, сїдае коло него з запаленою люлькою, пестить его і говорить та частуе его ласощами: хлїбом або сїлю, що все носить в кишени.

Засїяне збіже прекрасно сходить і росте і коли він на него дивить ся і думае о своїм новім житю, стають ему сльози в очах і він цїлий дрожить.

Але як раз в таких хвилях находить на него якийсь безосновний нерозумний страх перед тим, що може щось стати ся і розбити его теперішне щастє. Він старае ся порозуміти то причутє. Раз снить ся ему, немов та незнана небезпечність наступае як чорна хмара на него, шумить і гремить понад полем зривае дах з его хати і кидае его самого до землї. Він роздумуе над тим сном, розбирае его значінє і гадае над средствами, щоби забезпечити ся перед грозячим нещастєм.

Коби лише его господар не розгнївав ся чого на него, коби его не прогнав, бо між ними не було жадного письменного контракту. Він з'оре там ґрунт, де велїв господар може й там буде добре поле, хоч тяжше его виробити.

Або може господар зажадае від него десятину, бо він мае корову, або може буде гнївати ся, що він не ходить до сповіди і на богослуженя.

— А може й уряд зажадае податків?

І він іде до пастора, несе фаску масла і просить о прощене і о сповідь.

Того самого дня залагоджуе і податкові справи, платить свою часть наперед у писаря, бо податку від него ще не жадають.

Тепер — гадае Юнну — нїхто вже не сьміє рушити і непокоїти.

Юнну був би радо і з Тафвом погодив ся, колиб лише знав, де его шукати. Але може бути що Тафвовий гнїв вже перейшов, коли до того часу не зробив ніяких неприязних кроків.

І цїлий его страх вже майже переходить коли пригадуе собі о матери. А то, як би так рада громадска почала розбирати справу его матери, колиб довідали ся що у него є кінь і корова... Або припустїм сам Господь навістить его своїм гнївом, зате, що він був такий безсердечний для матери, доки она жила і навіть не постарав ся, аби їй по смерти задзвонити.

Він завертае коня, заїздить до війта, починае з ним розмову і жертвуе кілька марок для каси убогих, бо в иньший спосіб не хотять від него нїчого приймати. Відтак іде до сїльского столяря і замовляе у него хрест на гріб своєї матери.

То успокоює его. Тепер гадае він, чей полагоджені вже всї его рахунки з сим лихим. Тепер чей нїхто не може мати над ним ніякої власти, не може его в ніякий спосіб підступно обманути. А може они й не хотять самі того!

Він чуе майже, як его душа лагіднійше настроєна для них, як его ворожда уступае, а огірчене никне і не хоче вірити в свої злї причутя, коли они часом до него приступлять.

(Дальше буде).

звертає увагу на те, що зносини з людьми в тих місцевостях а особливо купованє у них артикулів живности може довести до зараженя тою хоробою.

— **Саксоньский князь Макс на Буковині.** О. князь Макс приїхав до Чернівців і замешкав у тамошного руско-кат. пароха і крилошанина о. Костецкого. За час свого побуту відвідав ґр. Мерана і архієпископа Репту, а відтак звидів університет. В середу вечером від'їхав правительственним автомобілем в товаристві черновецкого латиньского пароха пралата Шміда та ректора дра Боцяна до сучавского рим. кат. пароха Цеве. В Сучаві оглянув князь на другий день тамошні храми, м. ин. церкву св. Івана Сучавского і монастир Гачкадар та вернув відтак до Чернівців.

— **Курси для неграмотних у Львові.** Як кождого року так і сего уладжує Тов. „Просьвіта“ курси для дорослих неграмотних в отсих льокалях: в народній школі ім. М. Шашкевича при ул. Скарбківскій ч. 26, в читальни „Просьвіти“ городецкого передмістя при пл. св. Юра ч. 5. і в читальни „Просьвіти“ личаківского передмістя при ул. св. Петра ч. 11. На курся будуть приняті як мужчини так і женщини. Вписувати ся можна кождої неділі, від дня 13 с. м. почавши, від год. 3 до 5 по полудни. Правильна наука пічне ся в неділю дня 3 падолиста о год. 3 по полудни. Повідомляючи о сім, звертає ся Головний Виділ Тов. „Просьвіта“ до української громади міста Львова, а впершій мірі до Всч. Духовеньства, а відтак до службодавців з просьбою, щоби зволили повідомити неграмотну домову службу о тих курсах і до користаня з безплатної на уки захотити а в случаю потреби і приневолити.

— **Засуд обманця.** В Станиславові засуджено на 6 літ вязниці Рудольфа Адольфа Вайта. Засуджений представляв ся як цивільний ґеометер або інжинїр і допустив ся обману на шкоду кількох громад.

— **Загальні збори руского Товариства сьв. Рафаїла** відбудуть ся дня 15 жовтня (ві второк) о год. 4½ по полудни в руский духовний Семінариї (ч. салі 8). Виділ Товариства просить поз. членів о численну участь.

— **В Сколім** відбуде ся заходом філії „Сільского Господаря“ господарско-ветеринарийний курс в днях 23, 23 і 25 жовтня. Викладати буде п. Волод. Чубатий, лікар ветеринарії з Дрогобича, а крім того будуть виклади про управу пашних ростан, сіножатий і пасовиск, про асекурацию худоби, пчільництво, садівництво і ин. Зголошеня на курс приймає радн. Лев Левицкий в Сколім.

— **Войовничий готельник.** Перед львівским трибуналом орікаючим відбула ся карна розправа против Ілиї Таєра, властителя третьорядного готелю при ул. Рейтана за злочин тяжкого ушкодженя тіла. Коли аґент поліциї Стефан Струминьский явив ся дня 13. цьвітня до его готелю, аби перевести контролю, Таєр не то що не позволив ему виконати урядову чинність, але ще й ударив его сплювачкою по голові. По переведеній розправі засуджено Таєра на чотири місяці тяжкої вязниці, обостреної постом, темницею і твердим ложем та на заплату пошкодованому 2.640 корон за біль і кошти лїченя.

— **Перші фільми з балканьскої війни** буде можна бачити по кінематоґрафах вже за один а найдальше за два тиждні. Фільми вже оглядали дневникарскі справоздавці. Они поки що показують тільки мобілізацию та суть власностию одної француской фірми, що вислала нарочно одного фотоґрафа з Будапешту на Балкан. Фотоґрафа обезпечено, але аж на 50 проц. обезпеченої суми, бо фотоґраф буде мусів дуже наближувати ся до боєвої лінії.

Телеґрами.

Відень 14 жовтня. Парляментарна канцелярия розіслала нинї слідуючий дневний порядок першого дня нарад парляменту: Дня 22 с. м. справозданє санітарної комісиї в справі закона о поборюваню пошестних недуг; перше читанє правительственного проекту закона о заробкових і господарских спілках; перше читанє правительственного проекту закона о заснованю загального кредитового закладу для заробково-господарских стоваришень.

Подґоріца 14 жовтня. (Урядово). По борбі, яка тревала від рана до 4-ої години по полудни, північна армія черногорска під проводом ґен. Вукотича обсадила місто Белополіє в новобазарскім санджаку. Сербске населенє повитало Чорногорців з радостию; в церкві відправлено богослуженє за здоровлє короля Николая.

Скопліє 14 жовтня. Головна сербска армія розпочала вже похід від Нішу до турецкої границї. Сербські ворохобничі ватаги і добровольцї зібрали ся коло Вранії під проводом сербских офіцирів. Надїють ся кождої хвилї переступленя границї сербскою армією.

— **Українська фабрика виробів масарских.** Краєвий Союз для збуту худоби подає до відомости: Маємо честь повідомити, що з днем 15 с. м. отвираємо у Львові першу в Галичині електричну фабрику першорядних гиґієнічних виробів масарских, які продавати муть в наших двох склепах в Ринку в домі Товариства „Просьвіта“ і при ул. Сикстускій в домі „Народної Гостинниці“. На отворенє тих наших склепів звертаємо увагу не лише львівской української громади, але цілої української суспільности у Львові і в краю, а передовсім наших купців, торговель та крамниць, які від сего дня почавши, мають за обовязок масарскі вироби лише з нашої фабрики спроваджувати. Сповняючи бажанє нашої суспільности, яка віддавна домагала ся у нас отвореня такої фабрики і склепів, не щадив Краєвий Союз для збуту худоби ні гроша ні накладу працї, щоби сю нову і першу в Галичині фабрику поставити на рівні з заграничними того рода фабриками а консументам дати як найлїпші гиґієнічні вироби. Першорядні машини, найлїпші сили робучі, безпроволочне полагоджуванє всяких замовлень, чесність і солідність в інтересі дають запоруку, що ся нова інституция як найгарнїйше розвивати ся ме, коли суспільність наша попре як слїд товариство в его змаганях численними замовленями і покупками. Фабрика містить ся при ул. Павлїнів ч. 16, ч. тел. 1596 куди просимо замовленя гуртовні надсилати.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені **грубим** друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·35, **2**·05 §), **2**·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2**·16, **2**·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58·), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ·) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2**·29 *), **2**·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2**·22, 5·45, 7·25, **8**·50, 10·05, 1·10*), **1**·30, **2**·00§), 5·40, 7·25†), **8**·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1**·50§), **2**·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12**·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1**·55, 5·52, **6**·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, **1**·36*), **2**·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостях на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З спільних Делеґаций. — Війна на Балкані.

В австрийскій делеґациї міністер спільного скарбу др. Біліньский в дальшій своїй промові говорив, що правительство виступає з фінансовими домаганями в хвилі, коли в найблизшім сусідстві нашім на Балкані воєнна полумінь так легко вибухає. Присьвічує правительству гадка, що ми повинні мати можність тоді, коли балканьска справа доспіє до остаточного порішеня, кинути на вагу наш голос повної вартости. Сей крок спільного правительства подиктований наміром запевнити нам боронити цілою силою інтересів Австро-Угорщини та успішно сповнити мирове післанництво монархії рука в руку з вірними нашими союзниками та разом з иншими союзними державами.

Президент делеґациї заявив, що коли ніхто сему не спротивить ся, передасть предложене войсковій комісиї.

Потім дел. Спінчіч предложив звіт боснійскої комісиї.

Войскову комісию австрийскої делеґациї скликано на суботу пополудни на засідане в справі войскових кредитів.

Австрийска делеґация полагодила боснійский буджет. По довшій дискусиї, в якій забирало голос богато бесідників і обговорювали відносини в Хорватиї, забрав голос спільний міністер скарбу др. Біліньский та полемізував з дел. Еленбоґеном, котрий зі слів міністра виніс цілком неоправдані побоювання. Підчеркую се, що я сказав, що ми ведемо мирову політику тай не хочемо від неї відступати. Дел. Еленбоґен бажає собі, щоби мир рішучо удержати. Здаєть ся мені, що коли хтось виписує на своїм прапорі слова „абсолютний мир“, то мусить тоді поносити все, навіть найбільші шкоди для держави та завсігди буде мати на те відповідь: „Не можу боронити себе, коли мене атакують, бо я є за абсолютним миром“. Я рішений удержати мирову політику, с. зн. рішений не мішати ся між воюючі сторони. В сім, гадаю, лежать мирова політика. Коли по скінченю війни побачимо єї вислід, мусимо спитати ся, чи наслідком змін, які вийшли з війни, не могли би повстати для нас шкоди. Се наш обовязок, хоч ми дуже мирно успособлені. Коли дел. Еленбоґен критикує ужиті мною слова „наш голос“, то хочу звернути сим увагу, що я вибрав ті слова з цілою сьвідомостию. Не хочемо війни тай не думаємо про те, щоби вдавати ся в війну, але коли прийде до міжнародних нарад над евентуальностями війни, то тоді будемо могли кинути тим успішнійше наш голос на вагу, чим ліпше ми уоружені. Відтак стверджує міністер, що між предложеними кредитами а подіями на Балкані істнує лише льоґічна а не політична звязь. Для усуненя недостач, які на гадку фаховців є в армії, а яких усуненя домагали ся вже від кількох літ, мусіли ми раз приступити, та наслідком подій загряницею мусіли зробити власне те, що було вже з гори уложене. Але я хотів поважаних панів делеґатів просити, щоби не лише слів, але навіть думки про воєнний кредит не підсували правительству. Гадаю, що й для нас і для Европи не було би користно уживати вислову, який при нинішнім занепокоєню опінії мусів би ще більше роз'ярити всіх в Европі.

В пятницю відбула ся у президента міністрів нарада з польскими членами делеґаций, що прибули під проводом презеса Лєа. В нараді взяв участь міністер Залеский. На запит през. Лєа заявив так президент міністрів, як міністер скарбу, що доручене делеґациям додаткове предложене під ніяким взглядом не нарушує ніякої стоячої на дневнім порядку економічної акції, на яку правительство рішучо вже згодило ся. Також кредити на культурні і економічні видатки, що містять ся в буджеті на 1913 рік, не дізнають принайменше вкороченя в порівнаню з усталеними вже позиціями.

Дел. Козловский порушив справу розділу достав для войска та маринарки, як також ужитя робітників у войскових заведенях і маринарці, причім домагав ся дуже видатного

---

3)

Юнну.

(З фіньского — Юані Аго).

(Дальше).

Але то всьо могло було инакше бути.... А хоч би его мати й не була жила при нім, то все таки мучили его ті гадки. І щоби ті спомини відігнати від себе, виходить скоро з хати ладити сани на зиму, бо хоче найматись ся розвозити товари купцям, аби заробити гроший на корову.

Він міг би був одержати роботу при воженю клеців в горішнім кінци свого села. Але там був би знов зійшов ся з тими людьми, перед котрими як раз утікав сюди.

Тому поїхав він до одного села в сусіднім повіті і згодив ся розвозити всі товари до кількох доохрестних громад. Пів зими товк ся Юнну над берегом моря з купецкими товарами, що розвозив їх в середину краю.

Ні одна душа не знала его там і ніхто не питав, звідки він і який чоловік. Помимо того оминав він хати і села, немов би був в своїй околици; виминав навіть місточка і ніколи не приставав з иншими фірманами. Коли не було сильного морозу або метелиці, то попоїв в поли при дорозі, а на ніч глядав притулку лиш задля коня.

З вікон загород, з ростайних доріг, приглядали ся ему, як він обїздив дорогу і сьміяли ся з него, але він нічого собі з того не робив, а як хотів дати коневи випочинок, то зїздив над море на довгі, врізуючі ся в море пусті півостровчики, так звані коси. Там був він сам один, сам для себе з своїм конем, з котрим розмовляв нераз годинами, гладив его, пестив і бавив ся ним, а коли хотів ему помогти під гору, то випрягав ся сам посторонком в санки.

Але від Різдва почала дорога ставати люднійшою; купці і всякі инші люди їздили по ярмарках з міста до міста.

І раз коли Юнну пробирав ся з своїм набором на вершок стрімкого горба, надїздять ему на стрічу сани, в котрих сиділо кількох в шубах обвинених і червоними поясами підперезаних панів. Колиж они майже вже зрівнали ся з ним, крикнув візник, щоби він уступав з дороги. Але заки він ще вспів повернути свої санки на бік, ударив один з тих панів Юннувого гнідого довжезним батогом з цілої сили по хребті. Юнну, забуваючи на свого коня, що зі страху пігнав стрілою під гору, вискочив в найбільшім розяреню з саний і вирвавши кіл з плота, побіг за панами.

Они пігнали як вітер, але на найблизшім горбку дігнав він їх і з силою, яку лиш злість дає, кинув кіл на санки. На щастє, сидячі в санках вспіли відхилити голови і кіл з найбільшим розмахом ударив в передну дошку санок, розторощив єї і розломив на двоє. Юнну постояв ще хвильку і тремтячи від гніву, післав за утікаючими кілька страшних проклонів на здогін.

Коли повернув до саний, застав їх в рові а гнідий піною покритий і дрожачи зі страху стояв на дорозі з дишлем на хребті. Юннува лють і гнів доти кипіла, доки не погадав собі, що то все таки велике щастє, що він не убив нікого. В найблизшій гостинници, куди заїхав, аби дати коневи спочити, довідав ся, що й — пани заїздили там і що то мусять певно бути інжинірія зелізничі. — Най но они мені не влазять в дорогу, бо біда їм буде! — подумав собі Юнну.

Вскорі по тій пригоді постановив Юнну залишити фірманку, бо почував щораз більший жаль за конем. А що заробок був добрий а він не хотів більше заробляти як ему треба, вертав домів, минаючи все села і хати. На дні саний лежала молода корова, яку купив за зароблені гроші.

Він завинув єї старанно в кожухи і рогожі, а сам сидить на передній дошці саний.

Она подобає на малу дитину, що лежить на фірі і дивить ся на него своїми великими ясними очима, коли він часом оберне ся і єї гладить. Юнну веселий, підспівує собі півголосом і тихо усьміхає ся до свого товариства. Чим більше наближає ся до хати, тим він веселійший і думає упщасливлений: „Тепер не бою ся ні нужди, ні журби, кінь, корова, вла-

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).